

Jézus keresztsége és megkísértése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:13-14; Lukács 3:1-14, 21-22; 4:5-8, 9-13; Róma 6:1-6

„És leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm” (Lk 3:22, ÚRK)!

Ahogy a múlt heti tanulmányban láttuk, Lukács nagy történelmi személyiségek egész sorát vonultatja fel, ami hitünk szerint segít megerősíteni az olvasót abban, hogy Jézus és János is éppolyan valóságos és történelmi személyek, mint ezek az ismert államférfiak.

Van azonban egy másik oka is annak, hogy Lukács megemlíti e befolyásos személyeket. Velük állítja ugyanis ellentétbe a puszták szerény vándorát, Keresztelő Jánost, az Istentől küldött hírnököt, aki a világtörténelem legjelentősebb eseményére készítette elő az utat: Jézus, a világ Megváltója eljövetelére. Milyen érdekes, hogy Isten nem a világ „nagyjai” közül választott ki valakit, hogy hírül vigye a Messiás érkezését, inkább a legszerényebbek egyikét hívta el e feladatra.

A tudósok összevetették e nagy történelmi személyiségekkel kapcsolatos dátumokat, és kutatásuk alapján Keresztelő János, valamint Jézus szolgálatának kezdete Kr. u. 27-28-ra esik. A Római Birodalom nagyságainak uralkodása idején történt, hogy Jézus megkeresztelkedett és megkapta a menny áldását, miszerint Ő az Isten szeretett Fia (Lk 3:22). Lukács fontosnak tartja, hogy rögtön az elején leszögezze ezt a tényt, még mielőtt „szép rendben” bemutatja olvasóinak Jézus Krisztus küldetését és szolgálatát.

április 5.

„KÉSZÍTSÉTEK AZ ÚRNAK ÚTJÁT!”

Lukács evangéliuma 3. fejezetében János különleges szerepben jelenik meg, amit a megváltás tervében betöltött. Azt biztosan elmondhatjuk a prédikációról, hogy nem vonta be cukormázzal a szavait a tömeg megnyerése érdekében.

Olvassuk el Lk 3:1-14 verseit! János szavaiban rengeteg a fontos igazság, nemcsak akkori hallgatói, hanem a mi számunkra is, akik ma olvassuk. Milyen személyes üzenetet hallunk meg János szavaiból?

A megtérés nem csupán teológiai fogalom, hanem életmódot jelent. A szó eredeti görög megfelelője a *metanoia*, ami a gondolkodás megváltozására utal és új életformához vezet.

A *megkeresztelkedni* szó teljes víz alá merítést jelent. Az alámerítésnek nagyon mély a jelentősége. A zsidók már a János szolgálatát jóval megelőző időben is fontosnak tartották az alámerítéses keresztséget. Bevett gyakorlat volt ez, amikor pogányok zsidó hitre tértek át.

János keresztségre szólította fel az embereket, és ezzel új alapelveket vezetett be: a keresztség annak nyilvános megvallása, hogy az illető megtagadja régi, bűnös életét és felkészül a Messiás eljövetelére. Keresztelő János így mutatta be a bűn megtagadásának és az új életre való odaszentelődésnek a jelképes cselekedetét. Aki megkeresztelkedett, új életét továbbiakban a Messiás nemsokára megalapítandó országának polgáraként élte. János nem habozott hozzátenni, hogy ő ugyan csak vízzel keresztel, ám aki utána jön, „*majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel*” (Lk 3:16, ÚRK). Itt egy igen fontos ténnyel találkozunk: a víz alá merítéses keresztség csak külső szimbóluma a belső változásnak, amit végül a Szentlélek keresztsége fog megpecsételni.

Olvassuk el Róm 6:1-6 verseit! Milyen lelki tanulságokat fogalmaz meg Pál apostol a keresztség jelképes cselekedetéről? Figyeljük meg, milyen párhuzamot von a bemelegítés pillanata, majd a vízből való kiemelkedés, valamint aközött, hogy meghalunk a bűnnek és élünk az igazságnak? Miként tapasztaltuk a Krisztusban való új élet valóságát? Mely területek maradtak „alámerítetlenek”?

„TE VAGY AZ ÉN SZERETETT FIAM”

Lk 2:41-50 verseiben azt a jól ismert történetet olvashatjuk, amikor József és Mária szem elől tévesztették Jézust Jeruzsálemben. Mi a különösen meglepő Jézus válaszában, miután Mária megfeddte (48. vers)? Szavaiból kitűnt, hogy tudja, Ő az Isten Fia. *„Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai”* (49. vers)? Ahogy a következő igeversből láthatjuk, József és Mária ekkor még nem fogták fel Jézus szavainak értelmét. Ha jól belegondolunk, hogy is foghatták volna fel? Hiszen még a tanítványok sem tudták biztosan, ki is Ő valójában és mit fog tenni, holott több évet töltöttek el vele.

Például Jézus a feltámadása után beszélgetett két tanítvánnyal az emmausi úton. Egyikük Jézusra utalva kijelentette: *„próféta volt, tetteiben és beszédben hatalmas Isten és az egész nép előtt”* (Lk 24:19, ÚRK). Jézus természetesen jóval több volt, mint egy próféta. Ám még az akkor élő követői sem értették teljes egészében, ki volt Ő és milyen küldetéssel érkezett.

Olvassuk el Mt 3:13-17, Lk 3:21-22 és Jn 1:29-34 verseit! Mi a jelentősége Jézus keresztségének?

Keresztségekor a menny igazolta, hogy Jézus az Isten Fia. Jézus nem azért kérte a keresztséget, mintha szüksége lett volna rá, hanem azért, hogy másoknak példát adjon (Mt 3:14-15). Három fontos tényt mindenképpen ki kell emelnünk Jézus keresztségével kapcsolatban: 1) Keresztelő János kijelentését: *„Ímé az Istennek ama bányája, aki elveszi a világ bűneit”* (Jn 1:29); 2) Azt, hogy Jézust a Szentlélek előre felkente küldetése végzésére; 3) A mennyei szózatot, miszerint Jézus az Isten Fia, akiben az Atya gyönyörködik.

Gondolkodjunk el a következőn: Isten tökéletes Fiát, a világegyetem Teremtőjét egy ember keresztteli meg, és ez is részét képezi a megváltás tervének! Leereszkedése miként segít nekünk is a készséges megalázkozásban, amikor az alkalom azt kívánja?

„NEM CSAK KENYÉRREL”

„Jézus pedig Szentlélekkel telve, visszatérel a Jordántól, és vitették a Lélektől a pusztába... Negyven napig, kísértetvén az ördög által” (Lk 4:1-2). Jézus, a Krisztus, aki Istentől rendelt küldetés teljesítésére született, erre megbízást kapott keresztségekor, elnyerte a Szentlélek erejét, most visszavonult a pusztába, hogy az előtte álló feladat csodálatos voltán elmélkedjen.

A pusztai kísértés jelentőségteljes ütközet volt Krisztus és Sátán között a nagy küzdelemben, amely Lucifer mennybéli lázadása óta zajlott. A pusztában, ahol a Megváltó már legyengült a negyven napos böjt során, és az előtte álló út sivárnak és fárasztónak tűnt számára, Sátán személyesen vezette a támadást Jézus ellen. „Sátán tudta, hogy vagy győz, vagy legyőzik. A küzdelem tétje túl nagy volt ahhoz, hogy a szövetséges angyalokra bizza. Személyesen akarta vezetni a harcot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 88. o.).

Figyeljük meg, mit mondott Sátán Jézusnak! „Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré” (Lk 4:3). E beszámoló szerint mit kísérelt meg Sátán, ami utal arra, hogy mivel próbálkozott már a mennyben is?

A történetben a központi téma valójában nem a kenyér. Igen, a negyven napos pusztai böjt során a Megváltó egészen biztosan megéhezett, és Sátán csaliként használta fel ezt a körülményt. Azonban tudta azt is, hogy Jézus a világegyetem Teremtője. Számára, aki a semmiből alkotta meg a mindenséget, kenyérré változtatni egy követ igazán nem jelentett volna nehézséget. A kísértés lényege a bevezető szavakban rejlik: „Ha Isten Fia vagy...” Mindössze negyven nappal korábban történt, hogy a mennyei hang tanúsította: Jézus valóban az Isten Fia, és most Jézusnak ezt kétségbe kellene vonnia? Ahhoz, hogy valaki elbukjon egy kísértésben, első lépésként kételkednie kell Isten Szavában. A mennyben Sátán kétségbe vont a Jézus tekintélyét, és ekkor is éppen ezt tette, még ha sokkal alattomosabb módon is, mint egykor a mennyben.

Sátán mindenkit igyekszik rávenni, hogy kételkedni kezdjen Isten ígéreteiben. Hogyan tanulhatunk meg ellenállni a kísértéseinek?

„HA ENGEM IMÁDSZ”

Olvassuk el Lk 4:5-8 verseit! Miért akarta Sátán rávenni Jézust arra, hogy őt imádja? Mi volt itt a tét?

Az imádat kizárólag Istent illeti meg. Ez az, ami a teremtményt örökre megkülönbözteti Teremtőjétől. Lucifer mennybeli lázadásának egyik sarkalatos pontja az imádat kérdése volt. Törekvését jól összefoglalják Ézs 14:13-14 versei: feljutni a mennybe, trónját az ég csillagai fölé emelni, hasonlóná lenni a Magasságoshoz. Tehát gyakorlatilag megkísérelte azt a tekintélyt bitorolni, ami egyedül a Teremtőt illeti meg, soha egyetlen teremtményt sem, bármilyen nagy tisztsége lenne is.

Ebben az összefüggésben jobban megérthetjük, mi is történt ennél a kísértésnél. Amikor Jézus éppen kezdeni készült a szolgálatát, hogy visszavigye az embereket Isten uralmának és tekintélyének védelme alá, Sátán felvitte Őt egy hegy tetejére, panorámaszerűen elvonultatta előtte a világ országait, és egyetlen „egyszerű gesztust” kérve cserébe, felajánlotta azokat neki: *„Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz”* (Lk 4:7).

Sátán megpróbálta Krisztus figyelmét elvonni isteni küldetéséről, rávenni arra, hogy a pompával és dicsőséggel törődjön, és ezért mindössze egy térdhajtást kért tőle. Most újra azt a tekintélyt és imádatot próbálta megszerezni, amit a mennyben nem kapott meg.

Figyeljük meg, miként utasította el Krisztus a kísértőt, teljes megvetéssel a hangjában: *„Távozz tőlem, Sátán”* (8. vers)! Az imádat és az azzal járó szolgálat csakis a Teremtő Istent illeti meg. Így szól az ihletett írás Mózesen keresztül: *„Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet... Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj”* (5Móz 6:4-5, 13). Sátán hazugságaira és alattomos cselvetéseire egyetlen jó válasz létezik: ha elhatározzuk, hogy hittel és engedelmesen követjük Istent.

Mindannyian kerülhetünk szembe olyan kísértésekkel, amelyek kikezdi a hitünket, még ha „jelentéktelen dolgokról” van is szó. A munkánk, egy egyetemi vizsga, az előléptetés vágya talán arra készítené, hogy alkudjunk meg a szombat kérdésében. Köthetünk-e ilyen üzletet?

április 9.

KRISZTUS, A GYŐZTES

Lukács és Máté felcseréli a második és a harmadik kísértés sorrendjét. Az ok nem világos, de ez nem is fontos. A lényeg, hogy Jézus végül győzött Sátán felett, és ezt mindkét evangélium megerősíti. A kísértéseket tanulmányozva arra kell felfigyelnünk, hogy Jézus Krisztus valóságos személy, aki hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, de nem vétkezett (Zsid 4:15). Jézus legyőzött minden kísértést, ezzel diadalt aratott Sátán felett, majd Isten Igéjét idézve, a mennyei erőforrással imakapcsolatot tartva elindult, hogy hirdesse Isten országát és bejelentse a messiási kor kezdetét.

Olvaszuk el Lk 4:9-13 és Mt 4:5-7 verseit! Az első két kísértés alkalmával Jézus az Igével kerekedett felül Sátán fondorlatain. Most, a harmadik kísértésnél Sátán szintén az Írást idézte, hogy próbára tegye Jézust, vajon valóban komolyan veszi-e Isten Szavát. Mi történt itt, és hogyan felelt Jézus?

Sátán ekkor a jeruzsálemi templomnak, a zsidó történelem legszentebb helyének a csúcsára vitte fel Jézust. Sion városa, a templom, ahol Isten népe között lakott, lett az a hely, ahol Sátán újabb ütközetét vívta Jézussal. *„Ha Isten Fia vagy”* – ismét ez a bevezető. Figyeljük meg, mit is mond itt! *Ha Isten valóban az Atyád, és ha a küldetésed valóban tőle van, akkor vedd le magad innen az oromról, és tedd Őt próbára egyszer s mindenkorra! Hiszen ha így van, Isten nem engedi, hogy bármi bajod essen.* Aztán idézte az Írást: *„Az ő angyalainak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged”* (Lk 4:10).

Sátán jól ismeri a Szentírást, de félremagyarázza. Azt a taktikát követte, hogy megpróbálta Jézust rávenni: tegye csak próbára Istent. A mindenható Isten valóban megígérte, hogy angyalaival megoltalmazza övéit, de csak akkor, ha az Ő akaratát cselekszik, mint ahogy történt ez Dániel és társai esetében. Jézus ismét határozottan válaszolt Sátánnak, a Szentírást idézte és kijelentette, hogy nem szabad kísérteni Istent (12. vers). A mi feladatunk, hogy Isten akaratának oltalmába helyezzük magunkat, a többit pedig hagyjuk rá.

Figyeljük meg tehát a négy dolgot, amit a Biblia a kísértésekkel kapcsolatosan tanít: 1) Senki sem mentesül a kísértésektől; 2) Amikor Isten megengedi, hogy kísértések érjenek, akkor a kegyelmét is biztosítja az ellenálláshoz és erejét a győzelemhez; 3) A kísértések nem mindig ugyanolyan formában jelentkeznek; 4) Senkit sem ér nagyobb kísértés, mint amit el tudna viselni (1Kor 10:13).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ha József és Mária imáikban Istennel időztek volna, akkor felismerik megbízatásuk szentségét, és nem veszítik szem elől Jézust. Egyetlen nap hanyagsága miatt elvesztették a Megváltót, s három napi aggódó keresésbe tellett, mire megtalálták. Így van ez velünk is: üres fecsegéssel, gonosz beszéddel vagy az ima elhanyagolásával egyetlen nap alatt elveszíthetjük a Megváltó jelenlétét, és napokon át szomorúan kereshetjük, mire megtaláljuk Őt, és újra elnyerjük a békét, amit elvesztettünk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 61. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A kísértés önmagában nem bűn. Bibliai értelemben magában hordozza a megszentelődés lehetőségét. Megkísértetni egy dolog, bűnbe esni azonban már más. Ugyanakkor milyen felelősségünk van azért, hogy mindent megtegyünk a kísértés elkerüléséért?
2. A filozófusok és teológusok gyakran említik a „metanarratívát”, vagyis a nagy elbeszélést, a széles ívű témát, aminek keretében zajlik minden történés. Másként fogalmazva a metanarratíva a háttér, az összefüggés, amelyben kibontakoznak a történetek (emberek, országok történetei) vagy események. Hetednapi adventistaként a nagy küzdelmet tekintjük metanarratívának, vagyis a földi és mennyei események hátterének. Milyen bibliaiszövegek bizonyítják a nagy küzdelem valóságát, és hogyan segít ez magyarázatot találni arra, ami a világban történik?
3. Melyek a legfőbb bibliai ígéretek arról, hogy Isten erejével legyőzhetjük az utunkba kerülő kísértéseket? Miért olyan könnyű mégis elbukni, még ha ismerjük is ezeket az ígéreteket?
4. Az e heti tanulmány egyik szakaszában olvastuk: „Ahhoz, hogy valaki elbukjon egy kísértésben, első lépésként kételkednie kell Isten Szavában.” Beszéljessünk erről! Miért van ez így?
5. A bálványimádás mely formája lehet sokkal alattomosabb annál, hogy leborulunk valami más előtt, és az Úr helyett azt imadjuk?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: A SZABADSÁGOT HOZTAD

A szabadságot hoztad el nekem,
amit minden népek óhajtanak.
Nem csatamezők nagy diadalában,
- csendes imában vívtad harcodat.

A szabadságot hoztad el nekem
az Evangélium szent zászlója alatt.
Hirdetted jöttét égi üzenettel,
örök békét jövendölt szent szavad.

Csendes szóval jöttél, az alázat útján,
békességem koronás Királya.
Mély sóhajtású éjszakák csendjében
vívtad harcodat, gyötrődő imákba'.

Hányszor vitted ezt a bűnös embert
könyörögve az Úr Isten elé,
hogyan szolgál-sorsom oldozza fel benned,
úgy indultál a Golgota felé!

Hányszor omlottál le a térdeidre,
míg vitted helyettem a büntetés fáját,
s megtört szíved remegve mondta el
a kereszten még utolsó imáját...